

Виходить у Львові
щодня (крім неділей і
кр. кат. свят) о 5-ій
годинах по полудні.

РЕДАКЦІЯ і
Адміністрація: уляца
Чарнецького ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся
лиш франковані.

РУКОПИСИ
звертають ся лиш на
окреме жадане і за зво-
женням оплати поштової.

РЕКЛАМАЦІЇ
невипечатані вільні від
оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові
в агенції днівників па-
саж Гавсмана ч. 9 і
в п. к. Староствах на
провінції:

на цілий рік К 4.80
на пів року „ 2.40
на чверть року „ 1.20
місячно . . . „ —.40

Поодинокое число 2 с.

З поштовою пере-
силкою:

на цілий рік К 10.80
на пів року „ 5.40
на чверть року „ 2.70
місячно . . . „ —.90

Поодинокое число 6 с.

Вісти політичні.

З бюджетової комісії. — Конець стрілку поч-
тovo-телеграфічних урядників у Франції. —
З Туреччини. — З німецького парламенту.

Бюджетова комісія в присутності п. міні-
стра справ внутрішніх др. Гердтля розпо-
чала вчера наради над бюджетом того міністер-
ства. Реферував бюджет пос. Морзей. Перші
промавляли пп. Олесницький і Цеглинський, об-
горювали справи галицькі і домагали ся рефор-
ми адміністрації. Далше по промовах цілого
ряду бесідників забрав голос п. міністер справ
внутрішніх др. Гердтль. Займав ся передусім
справами санітарними і заповів поміршене са-
нітарних відносин, на що правительством під-
висило вже кредит; далше обговорював спра-
ви адміністраційні і реформу адміністрації, за-
повідаючи переведене далекосягаючих змін. —
По промовах пп. Батаалі, Гломбинського і Дя-
манда комісія приймила бюджет міністерства
рільництва. Слдує засіданє нині перед по-
луднем. На дневнім порядку бюджет міністерств
судівництва і просвіти.

Генеральний страйк почтових і телегра-
фічних урядників у Франції скінчив ся роз-

грозом страйкарів. Союз урядників видав
відозву, в котрій заявляє себе побитим та
просить помочи для видалених із служби това-
ришів. 600 урядників прогнано, поверх 2.000
осіб найшло ся в крайній нужді. Відозва заки-
дає правительству, що оно умисно не додер-
жадо обітниць, аби викликати страйк і усунути
з того приводу негідних урядників. Однак
помимо того почтовий страйк був засуджений
з гори на неудачу. Не тільки тому, що прави-
тельство, поінформоване докладно про наміри
страйкарів, могло заздалегідь приготувати ся
на час страйку і не тільки тому, що страйк не
прибрав таких розмірів, як надіяли ся его-
ініціатори — могутча організація залізничних
урядників і служби, організація копальничих
робітників і ин. зовсім не взяли в нім участи —
але головно тому, що страйкарі видвинули
домогання, котрі не могли придбати їм симпатій
публики. Доки почтові урядники домагали ся
конституційного упорядкованя службових відно-
син, доти могли числити на моральну поміч
з боку суспільности; з хвилию, коли справу
поставили так, що коаліційне право, якого
домагали ся для себе, мало служити солідар-
ности з фаховими організаціями робітничої
маси і віддати величезну силу адміністрацій-
ного апарату в руки пролетаріяту, з тою хви-
лею загаль відвернув ся від них. Маючи отже

против себе правительство, армію, парламен-
тарю більшість, прасу і суспільність, а стрі-
чаючи ся з байдужністю в рядах власних
союзників, мусіли упасти, завдаючи тяжкий
удар не тільки своїй організації але й робіт-
ничій справі загалом.

В турецькім парламенті предложило вчера
правительство надзвичайний бюджет. Надзви-
чайні доходи виносять 5,600.000 фунтів турець-
ких; в тій сумі почислені суть 2½ мільона
фунтів відшкодованя одержаного від Австрії
і 1,600.000 фунтів найдених в Італії. Надзви-
чайні видатки викосять шість мільонів фунтів,
з котрих 4 мільони видано на військові цілі. —
Доносять з Константинополя, що доси вида-
лено із служби 27.000 вояків і офіцерів, яко
непевних. Зачувати, що між правительством
а молодотурецьким комітетом виринули різниці;
з тої причини відложено виїзд Мегмеда Шеф-
кета до Солуня. Також між Болгарією а ту-
рецьким правительством виринули непорозуміння.
Іменно болгарський міністер Ляпчев виїхав з
Константинополя, а в письмі до Порти подав
за причину виїзду то, що не може з нею по-
розуміти ся що до орієнтальних залізниць.

„Matin“ доносять, що японський князь
Наші-мото робив в Константинополі старання
около союзу Туреччини з Японією. Той союз

В жертву богам.

З польського — Вяч. Серошевського.

Там, де Широка ріка, вибігаюча із скали-
стих ярів, випливає на розлого долину, неда-
леко від вод на середині невеликої полянки,
порослої веденою муравою, стоїть деревляний
стовп, украшений різьбами. Коло того стовпа
кожного року громадають ся кочуючі в сусідних
горах Тунгузи. Вже в поході лучать ся они
в численні каравани і творять живописні ряди,
зложени з соток ренів, переплітаних десятками
людей та сходять на долину веселими товпами,
котрих голосні і повні гамору накликуваня
заглушують шум пливучих вод ріки.

Під горами розкинені в півкрузі огнища
мигають серед ліса у вечірних тінях немов
блискуча перепаска, перенизана лагідною зеле-
нию весни і сірою, прозračною тканиною пнів
і конарів.

Єсть то найприємніша пора в долинах
гірських: комарі і інші комахи ще не докуча-
ють, воздух розкішно холодний, все доккола
розвиває ся і цвіте, а лиш на вершках гір не
тедені теплом лежать зимові сніги. Над снігами
розпростерте бліде, прозračне небо не темніє
ногами, не блищать зіздами, але яснє безна-
станною зорею, що лучить захід минаючого дня
зі входом слдуєчого.

Коло стовпа на поляні цілий тиждень
громадять ся нарід, збирає ся старшина, схо-

дять ся начальники родів, поважні старці і
радять над загальними потребами, відбирають
податок зі шкір і розділяють тягарі.

А тимчасом молодіж веселить ся; ідуть
танці, залицяня, устроюють ся перегони. По
долинні лунає сміх і крики, роздають ся удари
топора, відгомони піснє; земля дудить під
ратидями ренів в розгоні, у воздуху свіще
ремінь „мосоків“, закинутих на роги призна-
чених на різню звірят, а скляні і срібні
окраси давонять на грудях жєнщин, появляю-
чих ся всюди, де є праця, де кипить життя.

Так бувало від непамятних часів.

Однак одного року лучило ся инакше.

На долині, як звичайно, зібрало ся багато
людей, але гамір їх розмов не заглушував
шуму ріки, молодіж не танцювала на майдані,
не було видко ренів в перегонах, ні чути
сміхів і пісень.

Спільні наради не удавали ся також:
люди малими громадками збирали ся коло
окремих шатер. Лиця їх були сумні, погляди
мутні, розмови лінні. Так улюблений Тунгу-
зми жарт і сміх рідко появляв ся серед
розмовляючих, морожений загальним холодом.

Однак не розходили ся, дожидали не-
терпеливо приходу старого Селтичана, без
котрого не важили ся розбирати головних справ.
Тимчасом старий не прибував.

— Не іде старий, не іде... і не приде! —
воркотів один з громади, сидячи серед товари-
шів, окружаючих доккола огнище. Був то муж-
чина літ може пятьдесятьох, не подобаючий
на Тунгуза, товстий, по якутски одітий і якут-

ским срібним поясом оперезаний, з надутим
видом богача, знаючого свою вартість.

— Колиж бо пильно навідувати ся до по-
гибаючих — додав ще надуваючи губи.

— Судьби не оминеш — хмарно відознав
ся сидячий напротив него, по другій стороні
огнища старець бідно одітий, як мідь снідий,
як мох поморщений.

— То правда! — повторив третій. — Не
оминеш... не сховаеш ся. Чи я не утікав, не
ховав ся? І що з того? Звістна річ — і зво-
рушений може сотий раз починав оповідати
історію свого нещастя, котрій прислухувано
ся з рівною увагою.

— Коли наспіла вість о нещастю, був я
власиво у верхах Бур-Янгї і збирав ся спу-
скати ся в долини, але задержав ся; я почав зво-
лікати і Бог досить довго ман милосердє надо-
мною — я згордів з того... Аж одной ночі збу-
див ся я наляканий, з бучим серцем... На-
слухую... чую — щось немов вистріл, немов
вистріл, немов голосне накликуванє. Висуваю
голову з під накритя і знов чую немов шум в
лісі, немов далекі вистріли. Пси скаували і
вили, як коли-б побачили медведя. Виходжу
з шатра, дивлю ся — місяць світить, а в глу-
бині долини якась величезна тінь, минавши
гори, іде в ліса. Пси припали до моїх ніг, я
рукою закрив очі, не міг дивити ся. Серце
било ся в груди, мов стревожена птиця, ноги
здеревіли від страху.

— Ох! — роздало ся зітхненє слухаючих.

— І щож? Сто ренів погябло нараз. Не
ждучи дня, ще той ночі рушили ми далше.

має бути заключений на случай, коли би одна з тих держав мала вести війну з Росією.

Після конвенції з 1908 р. мають держави з кінцем липня с. р. відкликати свої війська з Крети. То очевидно змусить їх застановити ся над дальшою судьбою сего острова, який в жовтні минушого року заявив ся за добровільним прилученням до Греції. Молодотурки противлять ся прилученню Крети до Греції, а що турецька армія дуже певна себе, то треба сумнівати ся, чи Туреччина піддасть ся дипломатичному напорови держав.

Турецьке правительство випрацювало проект частинної автономії для провінції Ємен, пол. зах. часті Арабії, що в старині звала ся „Arabia felix“. З різних сторін появляють ся однак відзиви, а особливо зі сторони молодотурецького органу „Tanin“, які протестують против того і заявляють, що єсть се поступенне підготовлене цілковитої самостійности сеї провінції.

В фінансовій комісії німецького парламенту заявив секретар державний Сідов, що для правительства не має тепер великої вартости, полагожденя зміни проекту о спадковім податку. Ухвала комісії в справі внесення увільнення удільних князів від податку єсть не до прийняття. Правительство предложить по сьвятях

парламентови новий спадковий податок. Опісля комісія відкинула цілу новелю о спадковім податку.

Н О В И Н К И.

Львів, дня 26-го мая 1909

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіги іменував Адольфа Вільгера, заступника учителя в мужескій семінарії учительській в Заліщиках, учителем школи вправ в мужескій семінарії учительській в Корсені.

— **Комітет будови рускої гімназіальної бурси у Вижниці** рішив ще сего року приступити до будови нової хати. Плани уже готові і будова почне ся на другий місяць. Щоби придбати фондів на будову, ухвалив комітет випустити в обіг чотири серії записів довжних по 10, 20, 50 і 100 коров. Суму декларовану можна сплатити або зараз, або довільними ратами. По заплаченю суми перешле комітет запис довжний. Прислана сума буде уважатись яко безпроцентова позичка. Товариство зобов'язуєть ся звернути по вильосованю затагнену позичку за зворотом довжного запису. Перше льосоване відбуде ся 1 січня 1912 року і буде повторяти ся через 10 літ. Вильосовані числа будуть оголошені в часописах. Звертаємось проте до загалу в просьбою прийти в поміч тій

бурсі. Є се одиноким поки що бурса у Вижниці, а конечно потрібна, бо нема тут добрих помешкань, що видко по слабости, які навіщують се місто. Кому лежить на серці добро бурси, повинен поспішити з помічю і замовити богато записів довжних.

— **Про загальні збори „Народної Гостиниці“ у Львові,** які відбули ся під проводом голови п. Ярослава Ільницького і при участі 51 членів подаємо отсі важвійші вїсти: По відчитаню протоколу з попередних зборів дирекція здала звіт за останній рік адміністраційний, котрий збори на внесенє контрольної комісії одобрили. Зі звіту вишло, що по покритю коштів адміністраційних, проєктів від довгів гіпотечних, від вкладок щадничих і фонду резервового, полишив ся чистий зиск в квоті 1450 К., що дає можливість уплати 7 пр. дивіденди від повно вплачених уділів і 10 пр. до фонду резервового. Додати належать, що в тім адміністраційнім році обвижено вартість меблів о квоту 5.723 К 52 с. Дирекція відбула в тім році 77 засідань а Рада Надзираюча 7. Членів прибуло 53 з 152 декларованими а 121 вплаченими уділами, отже число членів виносить в кінцем 1908 р. 523, а став вплачених уділів 20.410 К 54; фонд резервовий зріс о квоту 683 К 30 с. і виносить 3.017 04 К. Щадничі вкладки зросли протягом 1908 року о квоту 25.936 54 К ульокваних на 5 пр. Протягом 1908 року заїхало до готелю „Народної Гостиниці“ 4.793 гостей. Реставрацію і каварню винаймлено за річним чиншом в квоті 16.000 К. Крім того зобов'язав ся виставити каварні і реставрації удержувати у себе на свій кошт 4 хлопців, но на жаль пока що є лише 2 учеників, мамо того, що в майже жаднім промислі не дає ся ученикам таких полекшей в відбутю науки, бо хлопець має від початку своєї науки харч і заробляє на салі.

— **Огонь.** З Болехова доносять, що в ночи з дня 21 на 22 о 1 год. вибух з невідомої причини огонь на передмістю званім Волоске село. Згоріли два доми з цілям добутком, а одна в жінок, що від кількох літ спаралізована попекла ся тяжко.

— **Туча з градом** навїстїла перед кількома днями сторони Золочева. Серед страшеної бурі зачав падати град майже величини курячої яйця і повитоквав в полях всі засїви та понищив городи. В селі Вороняках поля, огороди і сади представляють один образ знищеня, а чого ще град не знищив, то вода замулила. Відні люди збирають останки виточеного збіжжя на пашу та беруть ся орати і садити бодай бараболю, але й тої нема. Що дальше буде лиш один Бог знає. Нещасливих жде неминуча вужда і голод.

— **Фальшивий судия Партика,** про котрого ми недавно тому доносили вгїк із Станиславова до Росії і опинив ся аж у Вільні. Звідтам вислав він до начальника станиславівського суду повітового лист, в котрім просить, щоби за опікувано ся его жінкою і подано їй можливість на случай потреби виїхати до него. Справу ту, котру прокуратурія поручила первісно радникови Шнайдерови до переведеня строгого слідства, відослано до надпрокуратурії у Львові, а то з тої причини, що обманство доковане свідчаням свідоктва, виконано у Львові а не в Станиславові, бо то виспий суд крайний признав був Партику до станиславівського суду.

— **Международний мантії.** Львівська поліція арештувала оногоди вечером за явантури в реставрації Врістоль міжнародного мантія, котрий перебравий за черпа чина Бенедиктинів їдив по краю і збирав складки ніби то на будову костелів і інші християнські цілі. Арештований признав ся, що називав ся Ернест Гюнет і має бути родом з Іспанії. Він був вже кілька разів арештований і за кожний раз подавав инше назвєско. Поліція довідала ся, що той Гюнет був вже арештований в Ходорові і пересидів там 3 місяці в арешті і день перед арештованєм приїхав до Львова. При ревїзії знайдено у него гроші, котрі очевидно вимантив у когось в дорозі.

— **Справа відпустки воїків на жнива.** В справі відпустки воїків на час жнив заведеної на пробу в 1907 р. а примієної і мінувшого року в цілій армії, видало міністерство війни сими днями розпорядженя, в котрім містять ся загальні директиви. Речєнець, в якім мають розпочинати ся відпустки, мають по року назначати команданти корпусів а час

Ми утікали не задержуючи ся нігде, а наші стада безнастанно маліли; отже розділив я їх на три часті і виправив в різні сторони; по кількох днях повернув син, а за ним дочка — обоє з пустими руками. Тоді постановив утікати на край сьвіта, куди ніхто не ходить. Але чи є де небудь таке місце, де би ніхто перед тим не був? Із здихаючих не брав я нічого, навіть уздениць. Всею липня... А коли погиб передовик, не здохнув я з его голови вишиваної перепаски, унаслідженої по прадїдах.

— Ах!..

— **Жінчини** заливали ся тоді сльозами — говорив дальше, захочений співчутєм окружаючих — але російські купці так радять: не забирай нічого, „брате, „яго“ жертвам, всюди „він“ найде свою власність, віддаєє єї. Отже я послухав, всею кинув і утік. Вкінци загнав ся я вже так далеко, що сам валякав ся... Може бути, що ніхто там ще не був передо мною. Нігде дерев, ні навіть корчів — лиш само каміне, сніг всюди... і вихор... Не можна було розпнати шатра, бо не було дручків, а посилати по них до ліса я бояв ся. Отже ми викопали яму в сїгу під скалистю сїною і в ній гніздили ся. Добре нам було, радість почала вертати до наших сердець, бо помір застановив ся. Минув день один, другий, а з ренів ві один не занедужав. Мовчки, затреножені їдемо дальше... Не лиш говорити о „нім“ вистерігаємо ся, але й думати, бо може і „він“ про нас забуде? Ренів не спускаємо з очей і там їдемо, де очі нас ведуть, ночуючи як Чувчі серед стада. Так нам зійшов якийсь час. Жінки починала вже усміхати ся, я сам гадав, що всею вже буде добре, що з часом примножить ся богатства, аж знов нагло обудив ся я в ночи, торгований неспоком. Місяць сьвітлив, як тоді і всюди довкола було ясно і тихо. Рени збиті в купу спали на сїгу, лиш там у вадусі висїла якась тїнь, що не ішла від скал, а сама одиноким...

— Ох!..

— **Осторожно** висунув ся я з постели, набив рушницю і не одягаючи ся, наго, почав підкрадати ся до „него“. „Він“ не помітив мене — стояв на каміню і приглядав ся мому добуру. Але, коли я в поспіху зашедествів, насталяючи видки під рушницю, обернув ся і вліпив в мене свої величезні горіючі очі. Я вистрілив між них... Що по тім стало ся — не знаю. Чи ударив мене, чи дихнув на мене — нічого не знаю! Як буря перелетїло щось наді мною, а коли я прийшов до свідомости, не мав вже ні одного рена. Тумара був нуждарем...

Оповідач замовк, рукою махнув і зірвавши ся на ноги, станув з головою опущеною на груди, з видом болю на лиці.

Молодші з окружаючих его піднесли ся

також; лише старці не рушили ся з місця, а глядячи на оповідача, ждали дальшої розвязки.

— Ну і щож дальше?

Тумара підвів голову, отворив уста, але в хвили, коли его погляд вибіг поза окруженя і опинив ся дальше на долині, появило ся на его лиці зачудованє, уста задрожали, а з очей покотили ся сльози. Всі сейчас обернули ся в напрямі его погляду.

В деякім від огнища віддаленю, опертий на хребті білого, як молоко рена, стояв савоволосий Тунгуз в старосьвіткїм народнім одязі. За ним, держачи за повороги верхового рена, висував ся молодий хлопець, лицем і одежєю подібний до него.

— **Сельтичан!** — скрикнули всі — вкінци приїхав... ти — батьку наш!.. А ми вже гадали, що ти нас погябаючих полишив! Що нового? Що ти там чув і бачив за горами? Що робить нарід Мемеля? Чи живють ще? Чи може, як ми, поселідним віддихають духом? А ти що гадаєш робити, пане наш? Чи приходиш сам, чи з цілим народом? Повернеш в гори? Чи може поїдеш над море? — випитували прибувших.

Сельтичан, віддавши синові поводи, вїшшов посеред окружаючих огнище, привитав кожного подавем руки і сїв побіч князя*), одітого полякутька, котрий поснішно уступив єму місця; відтак добувши з капчуха маленьку хїньску люльочку, повови набивав єї тютюном.

Громада притихла і кругом розсіла ся знов.

— **Вже два місяці** тому, як помір перейшов за верхи — відозвав ся старець спокійним, поважним голєсом. — **Налижаний** люд Мемеля розбіг ся, пішов над море, але иншими шляхами, аби оминїти місця нещастя. Тут не маєте їх що ждати. А мій табор прибуде вечером.

— **Ах, Сельтичане,** хтож би сумнівав ся, що ти прийдеш. Ти мудрий, сьмїлий; ти — ми знаємо — не боїш ся нічого... — скрикнув князь простягаючи руку по люльку сусїда. По лиці старця перебігла тїнь.

— **Нїхто** не омине своєї судьби — відповів холодно.

— **Але ти** уродив ся до щастя. Сельтичане! Тебе Бог любить... Чи не так? Чиж погибло у тебе хоч мале кїзлятко, коли довкола гинуть цілі стада?

І знов захмарило ся лице старого.

(Дальше буде).

*) Князь в тунгузкїй громаді значить тільки, що у нас вїт.

через який має тривати відпустка, установлене на три неділі. Відпустку можуть одержати не лиш воєнки, котрі самі суть рільниками, властителями рільного господарства, але також і рільні робітники, котрі повістають послідній рік у войсковій службі. Се послідне розпорядження має на цілі подати робітникам можливість вишукати собі завчасу занятя і забезпечити собі прожиток по відпустці з войскової служби в осени. Просьби о відпустку треба предкладати в службовій дорозі при рапорті і їх буде заагоджувати командант полку, при чім буде ся звертати увагу на поведене просячого і его службові відношення. Воєнки в часі згаданих відпусток мають носити цивільне одіня а опісля мають предложити від начальника громади потвердження, що дійсно трудили ся в полк. За показанем карти відпустки можуть ті воєнки одержати на залізницях таку саму знижку як би они були й в чинній службі. Хлібороби і хліборобські робітники, належачі до нечянно го стану армії і крайної оборони мають бути погляджувані на вправи лиш в тім часі, коли они для засівів і збірки в поли не конче потрібні.

— Про убиство в Сяпках доносять: Слідство в справі убитя почмайстра Мадейского в повнім ході. Цілий минувший тиждень вела дирекция почт докодження, маючі на цілі вказати шкоду, яку потерпів скарб почтовой Комісар Гомпеш вислідив, що вкрадено лист грошевий на 1000 кор., котрий бл. п. Мадейский вислав був з надвишкою касового до дирекції у Львові. Той лист не наспів і єсть підозріне, що доконано убиства, щоби в той спосіб затерти сліди крадежі листу. Крадіж була би вийшла 15 мая, котрого то дня мало надійти від дирекції потвердження. Другим приводом до убиства мала бути месня за виконання служби листоносови Урбаньскому, котрий має з днем 15 мая виступити зі служби. Арештований Урбаньский не признає ся до нічого, мимого того, що суд має вже численні докази вини. Він дав ся навіть з тим почути, що не признає ся до нічого, его тоді не засудять на кару смерти, бо ніхто не зловив его за руку.

— Дрібні вісти. Сегорічні маневри цісарскі відбудуть ся межі корпусами краківским і віденьским при участі декотрих дивизій ІХ. корпусу. Маневри відбудуть ся мабуть межі Берноу а Іглавою, а на маневри має приїхати також німецький цісар Вільгельм. — В Граду помер в понеділок майстер шлюсарський Вячеслав Вльчек, винахідник уживаних тепер у нас і за границею почтовых скриньок, проживши 80 літ. — П. Гащаньскому при ул. Калічій ч. 16 вкрадено десять голяндских курок, вартости 100 кор. — За рабунок і побита арештовано вчера Стефана Мазуркевича. — На площі поагоставовій знайдено полярес з сумою звиш 25 кор. і вложено на поліцію. — П. Ванда Гельовска, ідучи трамваем — котре число вагона, того не памятає — забула в нім столове срібло вартости 300 кор. — За мучене телят укарано грошевою карою по 5 корон: Хаїма Зіцзавера і Йоська Фраца, котрі покладали телята як дерево одні на другі, та покривали міхами. — До помещаєня и. Лопіньского при ул. Кадетській ч. 14 вліз злодій крізь вікно і вкрав одіня та срібний годинник загальної вартости 150 кор.

— Нещасливі пригоди. В домі при ул. Сикетускій ч. 30. стала ся оногоди по полудни околом 5 год. страшна пригода. Вдовиця по офіціанті судовім Станислава Печонтьковска прийшла була зі своєю 4літньою донечкою в гостину до своєї тещі. Дитина почувши, що на подвірю грає ватаринка, вибігла на ганок П. поверха і всадила голову межі штаби бар'єри в місци, де одна з них була вигнута, перекинула ся нагло і впала на подвірє. Падаючи, дитина повисла на хвилю на дроті від дзвінка, що веде до сторожа, а відтак впала головою на брук з такою силою, що голова розпукла ся а кров залила мозок. Матір на вид умираючої дитини зімділа. Завізнана пототівля ратункова сконстатувала лиш смерть дитини. — Робітник залізничий Іван Олинець на головнім двірці впав вчера з чотириметрової драбини і потовк ся тяжко. Нещасливого відставлено до шпиталю. — Зі Стрия доносять:

Осьмидітний хлопець, син магазинера залізничого Степалковського, бавив ся з другими хлопцями на дручку і обмотав ся шнурок так, що спадаючи повис на нім і заким ще поміч наспіла, задушив ся.

Телеграми.

Відень 26 мая. „Fremdenblatt“ заперечує вість одної з угорских газет о способі, в який висказав ся президент міністрів Бінерт о справі угорській.

Петербург 26 мая. На вчерашнім засіданю Думи 39 послів опозиційних поставило інтерпеляцію до міністра справедливости і справ внутрішних. Наводячи факти, ствержені фінляндскими судами, підносять, що они кидають ярке світло на діяльність „Союза народу російского“ і доказують, що він стояв в зноснах з поліцією, що в державі законно правлений єсть річю не дозволеною. Посли ті вносять, щоби дума запитала, чи міністром справедливости і справ внутрішних звісно, що генеральна рада союзу за відомостию поліції організувала бовві дружини, узброювала їх при участі урядників поліційних в револьвери і бомби; дальше що багато членів союзу ділало рівночасно яко агенти поліційні а наконець, що особи ті брали участь в убитю Герцейштайна і Йолдоса як також в приготовляваню замахів на Віттого і Мілюкова при помочи генеральної ради союзу і его предсідателя Дубровіна. На случай коли би міністрам було то звісно, пожаданим єсть довідати ся, які видали они зарядження, щоби зробити конець такій злочинній діяльності.

По бурливій дискусії, підчас котрої настали були бурливі сцени і острі перепалки межі членами скрайної правіці а лівіцею, палата приняла інтерпеляцію і передала єї комісії, котра до трох днів має предложити звіт повній палаті.

Константинополь 26 мая. Болгарський міністер торгівлі Ліячев перед відъездом вислав до Порти ноту, в котрій заявляє, що вертає до Софії з тої причини, що Порта не може дати Болгарії вдоволяючих пояснень в справі орієнтальних залізниць.

Мадрид 26 мая. Телеграми з Сан Себастьян і Більбао доносять о великих бурях, внаслідок чого розбило ся кілька кораблів і кільканайцять людий утопило ся.

Господарство, промисел і торговля.

Ціна збіжжя у Львові.

дня 25 мая:

Ціна в коронах за 50 кіло у Львові.	
Пшениця	13.70 до 14.—
Жито \	9.30 до 9.60
Овес	9.— до 9.30
Ячмінь пашний	—.— до —.—
Ячмінь броварний	8.— до 9.—
Ріпак	—.— до —.—
Льнянка	—.— до —.—
Горох до вареня	12.— до 13.—
Вика	13.— до 14.—
Бобик	—.— до —.—
Гречка	—.— до —.—
Кукурудза нова	—.— до —.—
Хміль за 56 кіло	—.— до —.—
Конюшина червона	—.— до —.—
Конюшина біла	—.— до —.—
Конюшина шведска	70.— до 85.—
Тимотка	34.— до —.—

Надіслане.

Церковні річи

— Найкрасші і найдешевші продає —

„Достава“

основана руским Духовенством у Львові при ул. Рускій ч. 20 (в каменіци „Дитетра“), а в Станиславові при ул. Смольки ч. 1.

Там дістанє ся різні фелони, чаші, хрести, ліхтарі, свічники, таці, патерисї, вивоти, плащениці, образи (церковні і до хат), цвіти і всякі други прибора. Також приймають ся чаші до поволочєня і ризи до направи.

Уділ виносить 10 К (1 К висове) за гроші вложені на щадничу книжку дають 6%. (1—?)

Млиники до чищення збіжжя „Нового Моделю“ і випробовані, дуже добрі о 6 ситах. Ціна 60 К;

сильніші зі скринкою на сита і залізним приладом до вигортаня збіжжя в коша 8 сит, ціна 80 К.

Плуги, січкарні, і інші господарскі знаряди власного виробу поручає

Іван Плейзл

в Турці під Коломиєю.

— Цінник на жадане даром. —

Тисяч порад для всіх містить в собі часоп. „Добрі Ради“ що можна помучити 10 річи. по 1.50 кор. а всі разом за 10 кор., Ів. Данилевич, Стрілецький Кут (Буковина).

Colosseum

в пасажі Германів

при ул. Солянській у Львові.

Нова сензаційна програма

від 1 до 31 мая 1909.

Щоденно о год. 8 вечер представлено. В неділі і свята 2 представлення о 4 год. по пол. і 8 годіві вечером. Що п'ятниці High-Life представлено. Білети вчакійше можна набути в конторі Паломі при ул. Кароля Людвика ч. 5.

— **РУСНІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правочинних правил владив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Ціна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всіх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишлі, Н. Санчи, Станиславові, Тернополі і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повиспу книжку до книжок, що надають ся до бібліотек шкільних яко підручник для учителів народних шкіл.

— Книжки на премії, польскі і рускі, апробовані Вис. ц. к. краєв. Радою шкільною, молитвеники народні по 50 с., 70 с. і 1 К. Хрестики і медаліки та гарні образки доставляє Руске Товариство педагогічне у Львові. Замовляйте вчас або: 1) в Руск Товаристві педагогічнім, Львів, ул. Сикетусва ч. 47; 2) або в Книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка, Львів, ул. Театральна 1. або в склепі „Взаїмної помочи учит. в Коломиї — „Народний Дім“. — Книжки висилає ся лиш за надісланем вперед грошей або за послідплатою.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

СТ. СОКОЛОВСКОГО

Головна агенція дневників

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає пренумерату і оголошення до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Газети Львівської“ може приймати оголошення виключно лиш ся агенція.

☞ **Найдешевше можна купити лише** ☜

В А В К Ц И Й Н І Й Г а л и

ул. Синстуска 32

меблі, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерії,

старинности і все можливе до домового уладжени.

==== **Порозуміє в провінцією писемно.** =====

Вступ вільний цілий день.